

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obo/3/2020
Identifikačné číslo spisu: 6013200468
Dátum vydania rozhodnutia: 21.10.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6013200468.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu JUDr. Evy Háberovej, so sídlom Trhová 1, 960 01 Zvolen, správkyne konkurznej podstaty úpadcu CEEP - Central and East European Properties, a.s., so sídlom Nám. Ľ. Štúra 3, Žilina, IČO: 44 266 391, proti žalovanému JUDr. S. D., nar. XX. O. XXXX, trvale bytom R., zastúpenému JUDr. Františkom Vavračom, advokátom so sídlom Horná 106/51, 974 01 Banská Bystrica, za účasti intervenienta 1/ KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpeného Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Robotnícka 6, 974 01 Banská Bystrica, intervenienta 2/ Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 17, 825 22 Bratislava 26, IČO: 31 383 408, zastúpeného SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o. so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, o náhradu škody vo výške 1.036.814,83 Eur s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/1/2013-428 z 27. novembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 52Cbi/1/2013-428 z 27. novembra 2019 m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

Intervenient 1/ má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

Intervenient 2/ má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

Žalovaný, intervenient 1/ a intervenient 2/ majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 52Cbi/1/2013-428 z 27. novembra 2019 uložil žalovanému povinný zaplatiť žalobcovi 1.036.814,83 eur s 9% úrokom z omeškania ročne z dlžnej sumy vo výške 1.036.814,83 eur od 9. apríla 2013 do zaplatenia do 30 dní od

právoplatnosti rozhodnutia a rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že sa návrhom, doručeným súdu dňa 9. apríla 2013, žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na náhradu škody vo výške 1.036.814,83 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 15. júla 2009 do zaplatenia v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

3. Po zrušení rozhodnutia Najvyšším súdom Slovenskej republiky, súd vychádzal z nasledovného skutkového stavu:

4. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27 - 24 K 152/1996 zo dňa 25. septembra 1997 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu CEEP - Central and East European Properties, a. s. „v konkurze“, Námestie Ľ. Štúra 3, Žilina, IČO:44266 391. Za správcu konkurznej podstaty bola ustanovená JUDr. Magda Poliačiková. Na schôdzi konkurzných veriteľov dňa 14. októbra 2005, na návrh veriteľa Slovenská konsolidačná, a. s. Bratislava, súd ustanovil za nového správcu konkurznej podstaty JUDr. Vladimíra Nosku. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. novembra 2005.

5. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27 - 24 K 152/96-810 zo dňa 24. augusta 2011 súd zbavil JUDr. Vladimíra Nosku funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu CEEP - Central and East European Properties, a. s., „v konkurze“, Námestie Ľ. Štúra, Žilina a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. Evu Háberovú (žalobcu). Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo potvrdené uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 1 Obo 58/2011 zo dňa 27. novembra 2012. Uznesenie o zbavení JUDr. Vladimíra Nosku funkcie správcu konkurznej podstaty nadobudlo právoplatnosť dňa 15. februára 2013. Opatrením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 27 - 24K 152/96-857 zo dňa 21. februára 2013 súd uložil správkyni konkurznej podstaty JUDr. Eve Háberovej pokyn, aby súdne vymáhala od bývalého správcu finančné prostriedky z konkurznej podstaty, ktoré jej bývalý správca neodovzdal po skončení výkonu funkcie správcu, a to v lehote 20 dní od doručenia tohto opatrenia. Opatrenie bolo správkyni konkurznej podstaty doručené dňa 18. marca 2013 a dňa 9. apríla 2013 bola Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručená žaloba, ktorou sa žalobca domáha proti žalovanému náhrady škody vo výške 1.036.814,83 spolu s úrokom z omeškania.

6. Mal za preukázané, že žalovaný počas výkonu funkcie správcu konkurznej podstaty od 28. novembra 2005 do 14. apríla 2009 investoval prevažnú časť finančných prostriedkov získaných ako výťažok z konkurzného konania úpadcu v uzavretých zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING, a. s. so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 36 020 095. Hoci splatnosť sumy 1.036.814,83 eur dohodnutá v konfirmácii zo dňa 14. apríla 2009 a zmenke na sumu 1.036.814,83 eur dňom 14. júla 2009 uplynula, zo strany spoločnosti CI HOLDING, a. s. nedošlo k zaplateniu zmenkovej sumy na účet úpadcu.

7. Za účelom zistenia, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu súd skúmal, či sú naplnené objektívne a subjektívne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie žalovaného.

8. Poukázal na to, že medzi žalobcom a žalovaným nebolo sporné, že žalovaný investoval peniaze úpadcu, získané zo speňaženia konkurznej podstaty a z inej činnosti správcu do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI HOLDING, a. s. vo výške 1.036.814,83 Eur. Ďalej poukázal na to, že samotnú výšku škody, ktorú si žalobou uplatňuje žalobca, nerozporoval ani žalovaný, keď pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 27. apríla 2015 uviedol, že k výške škody, ktorú uplatňuje žalobca námietky nemá, aj keď podľa jeho názoru v čase podania žaloby ešte žiadna škoda nevznikla, nakoľko finančné prostriedky sú postupne vymáhané príslušnými žalobami. Uviedol, že sporným počas konania ostalo, či týmto konaním porušil niektorú z právnych povinností, ktoré by mu ako správcovi konkurznej podstaty vyplývali z právnej úpravy platnej a účinnej v čase kedy k investovaniu peňažných prostriedkov došlo.

9. 5. 36. rvenientov 1/ a 2/kebiť dohľad nad konaním správcu a mohol striedkov z konkurznej d má vedomosť o oddlení lynulSúd v danom prípade prisvedčil žalovanému, že Zákon č. 328/1991 Zb. (ďalej aj „ZKV“) o konkurze a vyrovnaní neukladal správcovi povinnosť zložiť peniaze konkurznej podstaty v banke. Povinnosť správcu uložiť peňažné prostriedky podliehajúce konkurzu na účet v banke s označením príslušnej konkurznej veci vyplýva z ust. § 10 ods. 1 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch, ktorý nadväzuje na zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii. Konštatoval, že preto nie je možné dospieť k záveru, že správca bol aj v konaniach, ktoré sa riadia právnou úpravou Zákona o konkurze a vyrovnaní zo zákona povinný zložiť peniaze konkurznej podstaty na účet v banke.

10. Zákon o konkurze a vyrovnaní ponechal na odbornom zvážení správcu konkurznej podstaty, akým spôsobom bude nakladať s peniazmi, ktoré získal ako výťažok speňaženia konkurznej podstaty. Bez ohľadu na to, či ich zložil na účet v banke, uložil do trezora, odovzdal do notárskej úschovy, alebo iba držal v pokladni, jeho povinnosťou bolo zabezpečiť, aby tieto peniaze - peniaze určené pre veriteľov, boli bezpečne uschované do doby, kým ich správca nevyplatí veriteľom na základe rozvrhového uznesenia. Správca konkurznej podstaty je pri napĺňaní tohto záväzku oprávnený určiť spôsob uschovania peňazí sám, zo zákona je však povinný postupovať pritom s odbornou starostlivosťou.

11. ZKV však neoprávňuje správcu investovať prostriedky konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb, neoprávňuje ho ani nakupovať cenné papiere, ktoré sú už zo svojej podstaty rizikovými cennými papiermi. I keď mu to výslovne nezakazuje, ako bolo uvedené vyššie, neznamená to, že správca je na takúto činnosť oprávnený.

12. Výslovil názor, že poskytnutie prostriedkov do podnikania iným subjektom, rovnako ako nákup cenných papierov v sebe objektívne zahŕňajú riziko, že dlžník úpadcovi poskytnuté prostriedky nevráti. Takéto riziko je prítomné vždy, môže sa len líšiť miera pravdepodobnosti, že nastane. Poukázal na to, že skutočnosť, že žalovaný si bol vedomý rizika počínania, pri ktorom poskytol tretej osobe prostriedky konkurznej podstaty vyplýva aj z toho, že následne sa pokúsil splnenie záväzku CI HOLDING-u, a. s. zabezpečiť zmenkovým platobným rozkazom, ktorý bol vydaný Okresným súdom Bratislava V. č. k. 1Zm/724/09-22 zo dňa 15. februára 2010, právoplatným a vykonateľným dňa 1. apríla 2010, ktorým súd zaviazal žalovaného 1/ CI HOLDING, a. s. Bratislava, žalovaného 2/ Ing. R. M., CSc., bytom N. a žalovaného 3/ Ing. U. T., bytom R. na zaplatenie zmenkovej sumy 1.036.814,83 eur s príslušenstvom. Táto skutočnosť však nereparuje uzavretie rizikového obchodu, naopak potvrdzuje, že sám žalovaný si bol vedomý rizika daného obchodu, pokiaľ vyhodnotil, že je nutné pristúpiť k vymáhaniu predmetnej pohľadávky súdnou cestou. Nákupom zmenky ako abstraktného cenného papiera sa majiteľ zmenky stáva veriteľom vystaviteľa zmenky ako dlžníka a nemôže ovplyvniť, za akým účelom vystaviteľ peniaze od neho prijal. So zreteľom na uvedené vyslovil záver, že preto išlo o rizikový obchod. Rizikovým bolo každé jedno uzavretie zmenkového obchodu, aj keď podľa samotného žalovaného mal dobré predchádzajúce skúsenosti s jeho zhodnotením, keď aj na pojednávaní poukazoval na bonitu úpadcu CI HOLDING v súvislosti s vyplácaním finančných prostriedkov v období na konci roka 2009 iným subjektom. Správca konkurznej podstaty však nie je oprávnený požičovať peniaze konkurznej podstaty a vytvárať tak úpadcovi nových dlžníkov. Naopak, jeho povinnosťou je prijať všetky plnenia úpadcových dlžníkov, ktoré mu majú na základe ich vzájomných právnych vzťahov plniť.

13. Konštatoval ďalej, že v neprospech žalovaného svedčí aj suma, ktorú vložil do zmenkového obchodu vo výške 1.036.814,83 eur. Nákup zmenky je nákupom cenného papiera. Poukázal na to, že aj tie subjekty, ktoré sa na trhu venujú investovaniu cudzieho majetku do cenných papierov (napr. banky, investičné spoločnosti, obchodníci s cennými papiermi, ktoré investujú majetok vkladateľov alebo investorov) sú povinné rešpektovať pravidlá rozloženia rizika pri nákupe cenných papierov do ich rôznorodého portfólia tak, aby minimalizovali dopady investičného rizika. Investícia celej sumy do jediného cenného papiera od jediného emitenta je vysokorizikovým počínaním, ktoré sa rozhodne nedá vyhodnotiť ako odborná starostlivosť. Zákon o konkurze a vyrovnaní podobné pravidlá rozloženia rizika neobsahuje nie preto, že by nimi správca nemal byť viazaný a mohol investovať neobmedzene podľa vlastného uváženia, ale preto, že správca nie je oprávnený požičovať majetok konkurznej podstaty na základe investície do cenných papierov vôbec. Správca zároveň o zámere vykonať rizikový obchod

vpred neinformoval veriteľský výbor, ani konkurzný súd.

14. Pokiaľ žalovaný obhajoval svoju dôveru v solventnosť zmenkového dlžníka tým, že nemal dôvod spochybňovať schopnosť CI HOLDING, a. s. plniť svoje záväzky, a to o to menej vzhľadom na predchádzajúce skúsenosti s ich zhodnotením a tvrdením, že v roku 2009 nemohol žalovaný predvídať vyhlásenie konkurzu na CI HOLDING, a. s. v roku 2012, súd vyhodnotil uvedený predpoklad ako chybu v úsudku. Zdôraznil, že vedomosť o výške záväzkov, ktoré na seba CI HOLDING, a. s. prevzal už predtým, ako mu poskytol peniaze z konkurznej podstaty nemôže byť ospravedlnením jeho konania.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil právnu povinnosť výslovne uvedenú v § 8 ods. 2 ZKV, t. j. povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou preto, že postup správcu s odbornou starostlivosťou je postup, pri ktorom správca maximalizuje výťažok z majetku úpadcu a zabezpečí, aby tento výťažok bol v zmysle zákona pomerne rozdelený veriteľom. Pokiaľ výťažok použije v rozpore s týmto účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednať o postup vykonaný ani s bežnou, nie to s odbornou starostlivosťou. Poukázal na to, že s právnym názorom súdu prvej inštancie, že správca nekonal s odbornou starostlivosťou a porušil ust. § 8 ods. 2 ZKV sa stotožnil aj Najvyšší súd SR jednak v uznesení č. k. 1Obo/58/2011 z 27. novembra 2012, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým žalovaného zbavil funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a tiež Najvyšší súd SR ako súd odvolací v uznesení č. k. 1Obo/10/2018-388 zo dňa 25. júna 2019, ktorý uviedol, že nepovažoval námietku žalovaného, že vo veci konal s odbornou starostlivosťou za dôvodnú.

16. Za spornú označil súd otázku príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a vzniknutou škodou a otázkou premlčania.

17. Vyslovil názor, že príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou je daná tým, že k zníženiu majetku úpadcu CEEP - Central and East European Properties, a. s., Žilina, došlo práve v dôsledku toho, že finančné prostriedky, ktoré boli získané speňažením jeho majetku boli prevedené v zmenkovom obchode na spoločnosť CI HOLDING, pričom spoločnosť CI HOLDING uvedené finančné prostriedky nevrátila, teda nebyť porušenia právnej povinnosti (nákup zmenky), nedošlo by k zníženiu majetku úpadcu CEEP - Central and East European Properties, a. s., Žilina.

18. Poukázal ďalej na obsah výpovede správcu konkurznej podstaty úpadcu CI HOLDING, a. s. Mgr. Filipa Osvalda na pojednávaní, ktorou mal súd za preukázané, že predpokladaný termín ukončenia konkurzu nie je známy, finančný výťažok z tohto konkurzu nie je zrejmý, správca konkurznej podstaty síce uviedol, že boli vyplácané finančné prostriedky koncom roka 2009 rôznym spriazneným osobám spoločnosti CI HOLDING, a. s. avšak na tomto zistení nič nemení fakt, že žalovanému po dátume splatnosti zmenky, t. j. 14. júla 2009 spoločnosť CI HOLDING, a. s., ktorá v tom čase nebola v konkurze, finančné prostriedky nevyplatila, nevyplatila ich ani na základe vydaného zmenkového platobného rozkazu, ktorým sa žalovaný domáhal vyplatenia predmetných finančných prostriedkov. Z uvedeného dôvodu súd výpoveď správcu konkurznej podstaty úpadcu CI HOLDING, a. s. považoval za irelevantnú v tom zmysle, kedy a či vôbec budú vyplatené nejaké finančné prostriedky žalobcovi ako veriteľovi úpadcu CI HOLDING, a. s.

19. Nepovažoval za počiatok behu trojročnej objektívnej premlčacej doby deň 14. apríl 2009, kedy žalovaný uzavrel konfirmáciu o uzavretom zmenkovom obchode s predávajúcim CI HOLDING, ktorý ako počiatok behu premlčacej doby označil žalovaný, a to z toho dôvodu, že v tento deň bola zmenka len vystavená, pričom bola splatná dňa 14. júla 2009. Samotným uzavretím obchodu tak došlo k transformácii majetku dlžníka, nie k jeho zníženiu, splatná zmenka v majetku úpadcu predstavovala jeho pohľadávku voči zmenkovému dlžníkovi, a to vo výške zmenkovej sumy a zmenkového výnosu. Zmenka ako obchodovateľný cenný papier predstavuje aktívum, je súčasťou majetku, preto sa súd nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že objektívna premlčacia doba začala plynúť 15. júla 2009, teda deň po splatnosti zmenky, pretože vtedy ešte žiadna škoda nevznikla. Zmenou formy majetku pri

zachovaní jeho hodnoty ešte nedošlo k zníženiu hodnoty majetku.

20. Na podporu správnosti jeho názoru poukázal súd prvej inštancie aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/3933/2008 z 28. apríla 2011, ako aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Obo/17/2015 zo dňa 18. októbra 2016.

21. Potom pre stanovenie okamihu škodnej udalosti, s poukazom na vyššie uvedené, konštatoval, že možno za neho potom považovať dátum 19. máj 2011, kedy samotný žalovaný konkurznému súdu oznamoval neexistenciu finančných prostriedkov vo výške 1.036.814,83 eur. Ak potom bola žaloba doručená súdu 9. apríla 2013, uzavrel, že bola podaná v zákonom stanovenej trojročnej objektívnej premlčacej lehote.

22. Ďalej vyslovil názor, že ako možný okamih vzniku škodnej udalosti by mohol súd považovať aj dátum 19. február 2013, teda deň, kedy došlo medzi žalobcom a žalovaným k podpísaniu odovzdávacieho protokolu v konkurznej veci úpadcu CEEP - Central and East European Properties, a. s., Žilina, kedy bol žalovaný povinný odovzdať po skončení výkonu funkcie celú konkurznú podstatu, v ktorej by sa vzhľadom na jej speňaženie mala nachádzať aj finančná suma získaná speňažením konkurznej podstaty, teda keď bol žalovaný povinný odovzdať novému správcovi všetko, čo súvisí s konkurzom, vrátane finančných prostriedkov. Ak ani pri podpísaní tohto odovzdávacieho protokolu nedošlo zo strany žalovaného k odovzdaniu finančných prostriedkov, ktoré sú predmetom žaloby, možno aj tento dátum stanoviť za okamih vzniku škodnej udalosti. Z uvedených dôvodov dospel súd k záveru, že nárok žalobcu premlčaný nie je. Žaloba bola podaná v rámci plynutia tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby, pritom poukázal na názor Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Cdo/3922/2008. Ustanovenie § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka viaže začiatok behu subjektívnej premlčacej doby ku dňu kedy sa poškodený (konkurzná podstata reprezentovaná novým správcom konkurznej podstaty) dozvie o vzniknutej škode (nie teda o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti) a o tom, kto za ňu zodpovedá. V danom prípade za tento dátum súd považoval deň 19. február 2013, teda deň, keď došlo k odovzdaniu konkurznej agendy zo strany žalovaného ako bývalého správcu konkurznej podstaty žalobcovi ako novoustanovenému správcovi konkurznej podstaty a kedy sa žalobca prvýkrát mohol dozvedieť o vzniknutej škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

23. K objektívnej premlčacej dobe podľa ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka poukazoval súd na to, že pojem udalosť, z ktorej škoda vznikla vo vyššie citovaných rozsudkoch Najvyššieho súdu ČR totiž zahrňuje nielen protiprávny úkon, či právne kvalifikovanú udalosť, ktoré viedli k vzniku škody, ale aj vznik škody samotnej.

24. Poukázal ďalej na to, že pôvodne si žalobca uplatňoval úrok z omeškania od 15. júla 2009. Súd úrok z omeškania uplatnený žalobcom od 15. júla 2009 do 8. apríla 2013 rozsudkom z 25. októbra 2017 zamietol. V tejto časti žalobca odvolanie nepodal, preto rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť.

25. V súvislosti s právnym zástupcom žalovaného predloženým rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Cbi/25/2014-224 zo dňa 20. júna 2019 v obdobnej právnej veci, uviedol, že týmto rozsudkom nie je viazaný a ani sa s ním nestotožňuje, a to pre dôvody, na základe ktorých predmetným rozhodnutím žalobe žalobca vyhovel.

26. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a s poukazom na úspech žalobcu v konaní s tým, že o výške trov rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ g/ a h/ CSP s návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

28. Vytýkal súdu prvej inštancie, že po zrušení a vrátení vec odvolacím súdom na nové konanie

nerespektoval právne posúdenie odvolacieho súdu, ktorým bol viazaný. Poukázal na odsek 23 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 25. júna 2019, v ktorom odvolací súd vytykal súdu prvej inštancie, že sa nezaoberal otázkou premlčania, najmä v súvislosti so začatím plynutia objektívnej a subjektívnej lehoty. Zdôraznil, že odvolací súd ako nepresvedčivé vyhodnotil stotožnenie začiatku plynutia subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehoty s dátumom právoplatného ustanovenia novej správkyne do funkcie dňa 15. februára 2013. Ďalej súdu prvej inštancie vytykal, že sa nevyjadril k jeho námietke, keď za začiatok behu objektívnej premlčacej lehoty žalovaný považoval 14. apríl 2009, kedy uzatvoril konfirmáciu po uzatvorení zmenkovom obchode, ktorej uzatvorenie považoval za udalosť, z ktorej škoda vznikla. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že dňa 14. apríla 2009 nemohla vzniknúť žiadna škoda v konkurznej podstate, keďže spoločnosť mala za predmetnú zmenku zaplatiť až dňa 14. júla 2009. Za súdom nepovšimnutú označil skutočnosť, že dňa 14. apríla 2009, uzavretím konfirmácie o zmenkovom obchode, boli prostriedky nasledujúci deň odpísané z účtu úpadcu, pričom o uvedenú sumu zmenkového obchodu poklesli prostriedky na účte úpadcu. Zdôraznil, že predsa škodnou udalosťou, ako súd priznáva, je porušenie právnej povinnosti (nákup zmenky) dňa 14. apríla 2009 a to v spojitosti s poukázaním uvedenej sumy z účtu úpadcu nasledujúci deň, čím zároveň došlo ku kumulácii škodnej udalosti aj s konkrétnou škodou na majetku, keď prostriedky na účte úpadcu boli znížené o sumu uvedenú vo vystavenej zmenke. Uviedol, že splatnosť zmenky s tým nemá žiadnu súvislosť. Udalosťou, z ktorej škoda vznikla, nebola skutočnosť, že za predmetnú zmenku sa malo zaplatiť 14. júla 2009, ale udalosťou bola skutočnosť, že dňa 14. apríla 2009 bola podpísaná konfirmácia o zmenkovom obchode a súčasne s jej podpisom finančné prostriedky z účtu úpadcu odišli. Škodou je neodôvodnené (podľa tvrdenia súdu protiprávne) poskytnutie prostriedkov (15. apríla 2009), ktoré neboli vrátené. Ak by bolo tvrdené, že rozhodujúcou je existencia zmenky a nevrátenie zmenkovej sumy, tak je to úplne iná konštrukcia zodpovednostného vzťahu, ktorá popiera protiprávnosť zmenkového obchodu, ale akcentuje zmenku a jej nevrátenie. Ďalej odôvodnenie rozhodnutia označil aj za nepreskúmateľné, nemajúce žiadnu vypovedaciu schopnosť. Poukázal na to, že súd prvej inštancie neakceptoval jeho námietku o počiatku behu trojročnej objektívnej lehoty dňa 14. apríla 2009 (bod 52 odôvodnenia rozsudku) a súčasne sa nestotožnil ani so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby od 15. júla 2009 (odôvodnenie rozsudku pod bodom 52), ale pre istotu v bode 62 dal k dispozícii dva začiatky škodnej udalosti a vzniku škody a to deň 19. máj 2011 a deň 19. február 2013.

29. Ďalej odvolateľ poukazoval na to, že finančné prostriedky boli poskytnuté do ekonomického prostredia CI HOLDING a.s., ktorá bola bonitná. Až následne 4. decembra 2009 pri nezaplatení „časti jednej jedinej splátky“ bol splatný de fault (14. apríla 2009 zmenkový obchod - 4. december 2009 de fault, zreteľný časový posun), čo znamená z hľadiska priamej príčinnej súvislosti, že finančné prostriedky poskytnuté CI HOLDINGU a.s. 14. apríla 2009 neboli vrátené v súvislosti s inou príčinou a v inom čase, (ako zmenkový obchod) a tou príčinou bola bankou vyhlásená splatnosť všetkých dlhov z dôvodu nezaplatenia marginálnej časti jednej jedinej splátky. So zreteľom na uvedené nemal dôvod spochybňovať schopnosť CI HOLDINGU a.s. plniť svoje záväzky a to s poukazom na predchádzajúce skúsenosti s viac ako desiatimi zmenkovými obchodmi idúcimi za sebou, pričom nemohol predvídať vyhlásenie konkurzu na uvedenú spoločnosť v roku 2012. Poukázal na výpoveď konkurzného správcu CI HOLDINGU a.s. Mgr. Filipa Osvalda, ktorá potvrdzuje, že nielen pri podpise konfirmácie o zmenkovom obchode, ale aj pri splatnosti zmenky 14. júla 2009 bol dostatok finančných prostriedkov. Uvedené označil za relevantnú skutočnosť k priamej príčinnej súvislosti, ako aj vo vzťahu k preukazovaniu neexistencie zavinenia. Súdu prvej inštancie vytykal, že sa nevysporiadal s dvoma rozsudkami Okresného súdu Banská Bystrica v totožnej veci iného žalovaného a to č. k. 63Cbi/25/2014-224 z 20. júna 2019 a sp. zn. 16Cbi/2/2014, hoci u neho vyvolávali legitímne očakávanie, že v skutkovo a právne totožných veciach sa bude rozhodovať rovnako a prípadný odklon je nevyhnutné podrobne odôvodniť.

30. Za nesprávny označil aj výrok týkajúci sa nároku na náhradu trov konania. Konštatoval, že pozornosti súdu prvej inštancie ušla skutočnosť, že žalobca, výslovne, spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti, uviedol, že si náhradu trov neuplatňuje. Jeho vyjadrenie možno teda interpretovať tak, že sa tohto nároku vzdáva. Bolo potom povinnosťou súdu prvej inštancie rozhodnúť tak, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania.

31. Svoje odvolanie doplnil podaním zo dňa 21. januára 2020, ku ktorému pripojil uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 2To/97/2018-3627 z 31. mája 2019, ktorým bolo rozhodnuté, že sa sťažnosť prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica proti uzneseniu Okresného súdu Veľký Krtíš zo dňa 9. apríla 2018 sp. zn. 3T/125/2017, ktorý rozhodol, proti obvinenému JUDr. Vladimír Noskovi o zastavení z dôvodu, že skutky uvedené v obžalobe nie sú trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, zamieta. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby súd v zásade vychádzal z rozhodnutí kompetentných orgánov.

32. Intervenient 1/ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s obsahom odvolania žalovaného. Podobne ako žalovaný označil odôvodnenie napadnutého rozsudku za zmätočné a nepreskúmateľné, vytýkajúc súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s námietkou žalovaného o určení počiatku plynutia premlčacej doby, ako aj príčinnou súvislosťou konania žalovaného a vznikom škody. Za nesprávne označil aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), nakoľko nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadiť pojednávanie nebolo nutné ani z dôvodu, že by odvolací súd posúdil vec podľa právneho predpisu, ktorý pri doterajšom rozhodovaní použitý nebol, nakoľko otázkou premlčania sa zaoberal už súd prvej inštancie, prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v odvolaní uvedených (§ 379 CSP a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

34. Žalovaný v odvolaní spochybňoval záver súdu prvej inštancie o porušení jeho povinnosti vykonávať funkciu správcu s odbornou starostlivosťou.

35. Podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

36. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil (§ 420 ods. 3 OZ).

37. Podľa ustanovenia § 8 ods. 2 ZKV, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

38. Podľa ustanovenia § 8 ods. 5 poslednej vety ZKV, zbavením funkcie nezaniká správcova zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady.

39. Predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu sú nasledovné: a/ porušenie právnej povinnosti, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, pričom všetky predpoklady musia byť splnené kumulatívne, aby súd ohľadom nároku na náhradu škody mohol vysloviť svoj záver. Pre zistenie, či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu je rozhodujúce splnenie objektívnych a subjektívnych predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 OZ. Žalovaný sa s poukazom na § 421 ods. 3 OZ môže zbaviť zodpovednosti za škodu, len ak preukáže, že škodu nezavinil.

40. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že tento sa zaoberal predpokladmi vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 OZ. Uvedené právne posúdenie je správne, pretože za škodu spôsobenú úpadcovi v konkurznom konaní v dôsledku porušenia povinnosti uloženej správcovi konkurznej podstaty v súvislosti s výkonom funkcie správcu zodpovedá správca konkurznej podstaty podľa § 420 ods. 1 OZ ako fyzická osoba. Vyplýva to zo skutočnosti, že správcu je potrebné považovať za osobitný procesný subjekt, ktorý má samostatné postavenie voči konkurzným veriteľom, ako aj voči úpadcovi a nemožno ho preto považovať len za zástupcu úpadcu, resp. konkurzných veriteľov. Práva a povinnosti správcu konkurznej podstaty sú vymedzené najmä v ustanoveniach zákona č. 7/2005 Z. z o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZKR“), resp. predtým

platného a účinného ZKV a predstavujú výkon jeho právomoci. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným nemožno považovať za obchodno-závazkový vzťah podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože nejde o záväzkový vzťah medzi podnikateľmi, týkajúci sa ich podnikateľskej činnosti. Výkon funkcie správcu podľa osobitného predpisu nie je tiež podnikaním podľa § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, hoci samotný správca môže byť podnikateľom (napr. advokátom). Na právny vzťah, ktorý sa týka správcu (aj bývalého správcu) a vyplýva z jeho osobitnej zodpovednosti za výkon funkcie, je potrebné aplikovať vždy režim Občianskeho zákonníka (sp. zn. 1Obo/10/2017). Súd prvej inštancie preto správne aplikoval právny režim Občianskeho zákonníka (§ 420).

41. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný správca porušil svoju zákonnú povinnosť konať s odbornou starostlivosťou (§ 8 ods. 2 ZKV), ako aj s vysvetlením, v čom takéto konanie žalovaného v posudzovanom prípade spočívalo. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný správca speňažil majetok konkurznej podstaty úpadcu, z čoho získal finančné prostriedky, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu (čo vyplýva z účelu ZKV vymedzeného v § 1 ods. 1 ZKV v spojení s § 2 ods. 2 ZKV). ZKV taxatívne nevypočítava všetky povinnosti správcu konkurznej podstaty pri spravovaní majetku úpadcu (pretože to prakticky ani nie je možné) a v tomto smere používa pre správcu konkurznej podstaty úpadcu termín „povinnosť konať s odbornou starostlivosťou“. Uvedené zahŕňa požiadavku konať pri výkone funkcie správcu s potrebnými odbornými vedomosťami a znalosťami, ktoré žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu - vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a praktické znalosti a skúsenosti pri výkone činnosti správcu - nepochybne mal. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalovaný správca investoval finančné prostriedky, získané zo speňaženia konkurznej podstaty, ktoré boli určené na rozdelenie veriteľom úpadcu, do nákupu zmenky vystavenej spoločnosťou CI HOLDING, a.s., nekonal s odbornou starostlivosťou pri správe majetku úpadcu, keďže majetok úpadcu použil na rizikové investovanie do zmenky, čo predstavuje „rizikový obchod“, čím došlo k porušeniu zákonnej povinnosti žalovaného konať s odbornou starostlivosťou. Konanie žalovaného správcu bolo v rozpore s účelom konkurzného konania, ktorým je pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu, ktorí si do konkurzu včas a riadne prihlásili svoje pohľadávky, pričom povinnosťou správcu je zvoliť taký postup, aby sa v konkurznej podstate naakumulovalo čo najviac finančných prostriedkov na uspokojenie konkurzných veriteľov. Pri napĺňaní tejto povinnosti a účelu ZKV správca konkurznej podstaty je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou, za ktorú rozhodne nemožno považovať obchodovanie s finančnými prostriedkami získanými zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu napr. aj formou nákupu zmenky. Správca konkurznej podstaty úpadcu podľa ZKV, ale ani podľa ZKR nie je oprávnený svojvoľne nakladať s finančnými prostriedkami získanými zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu, pretože nie je oprávnený podnikáť a obchodovať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty úpadcu, vrátane finančných prostriedkov získaných zo speňaženia konkurznej podstaty. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že ZKV neoprávňuje správcu investovať finančné prostriedky, získané speňažením majetku konkurznej podstaty do podnikania tretích osôb, neoprávňuje ho ani nakupovať cenné papiere, ktoré už zo svojej podstaty sú rizikovým obchodom, pričom aj keď to správcovi zákon (ZKV) výslovne nezakazuje, neznamená to, že správca je oprávnený na takú činnosť, ktorá je v rozpore s účelom zákona. Súd prvej inštancie preto dospel k správne mu záveru, že žalovaný správca nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil povinnosť v zmysle § 8 ods. 2 ZKV, t. j. povinnosť postupovať pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. Pokiaľ výťažok získaný zo speňaženia majetku patriaceho do konkurznej podstaty správca použije v rozpore s týmto účelom zákona, v dôsledku čoho nie je možné rozdeliť ho veriteľom, nemôže sa jednáť o postup vykonaný ani s bežnou starostlivosťou, nieto s odbornou starostlivosťou. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti postupovať pri správe majetku v konkurznej podstate úpadcu s odbornou starostlivosťou je daná tým (ako správne uviedol súd prvej inštancie), že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania žalovaného správcu s finančnými prostriedkami, získanými zo speňaženia majetku konkurznej podstaty úpadcu.

42. Odvolací súd sa stotožnil tiež so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný správca (vzhľadom na výkon funkcie a činnosti správcu) vedel, že jeho povinnosťou je speňaženie majetku v konkurznej podstate a rovnako vedel, že finančné prostriedky získané zo speňaženia majetku patriaceho do

konkurznej podstaty, sú určené na rozdelenie konkurzným veriteľom úpadcu. Musel mať preto vedomosť o tom, že peniaze úpadcu je možné použiť výlučne na účel určený ZKV, ktorý v žiadnom zo svojich ustanovení neumožňoval správcovi, aby finančné prostriedky získané zo speňazenia majetku konkurznej podstaty úpadcu investoval do zmenkových obchodov, resp. iných foriem podnikania a obchodovania. Práve naopak, keďže ZKV správcovi pri výkone funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu dáva zákonný príkaz konať s odbornou starostlivosťou a finančné prostriedky získané zo speňazenia majetku konkurznej podstaty rozdeliť v prospech konkurzných veriteľov úpadcu. Správny je preto aj záver súdu prvej inštancie, že v posudzovanom prípade sa u žalovaného správcu jednalo o zavinenie vo forme vedomej nedbanlivosti.

43. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považuje námietku odvolateľa o nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu škody za nedôvodnú.

44. K polemike odvolateľa so závermi pokiaľ ide o (ne)viazanosť súdu rozhodnutím v trestnom konaní, odvolací súd uvádza, že vydanie oslobodzujúceho rozhodnutia v trestnom konaní v prospech žalovaného nie je prekážkou toho, aby konanie žalovaného (ktoré podľa rozhodnutia v trestnom konaní nebolo posúdené ako trestný čin) bolo predmetom konania podľa predpisov civilného práva, konkrétne v danom prípade predmetom posudzovania v zmysle (ne)splnenia predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu (§ 420 Občianskeho zákonníka, ďalej aj „OZ“).

45. Najvyšší súd sa ďalej zaoberal odvolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia námietky premlčania vznesenej žalovaným.

46. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

47. Podľa § 106 ods. 1 OZ právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

48. Podľa § 106 ods. 2 OZ najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

49. Pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej lehoty, odvolací súd poukazuje, že pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť v okamihu škodovej udalosti. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek 1/ kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčíslieť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť s okamihom škodnej udalosti, resp. protiprávnym konaním) a 2/ kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota sa so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi troma prípadmi, ktoré môžu nastať a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Ak sa právo premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba časť subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže

reálne nastat' je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam.

50. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že ku škodovej udalosti, z ktorej škoda vznikla došlo porušením právnej povinnosti, teda nákupom zmenky dňa 14. apríla 2009 (teda podpísaním konfirmácie o zmenkovom obchode), v súvislosti s ktorým nasledujúci deň bola z účtu úpadcu poukázaná predmetná suma, teda došlo k vzniku samotnej škody. To je teda udalosť podľa § 106 ods. 2 OZ, ktorá zakladá nárok na náhradu škody vo výške investovaných prostriedkov, pretože v tento deň nastalo porušenie povinnosti žalovaného, v príčinnej súvislosti s ktorým vznikla predmetná škoda. O tejto udalosti, teda od neoprávnenej investície finančných prostriedkov, ktoré boli určené na uspokojenie veriteľov, podľa názoru odvolacieho súdu začala plynúť trojročná objektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula 14. apríla 2012 (§ 122 OZ). V prejednávanej právnej veci neprestala premlčacia lehota plynúť uplatnením nároku na náhradu škody úpadcom v trestnom konaní, keď zo správy Prezídia PZ národná kriminálna agentúra finančnej polície expozitúra Stred Banská Bystrica z 10. apríla 2017 (čl. 133-137) vyplýva, že JUDr. Eva Háberová, ako správca konkurznej podstaty úpadcu CEEP - Central and East European Properties až dňa 14. decembra 2015, t. j. až po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty, uviedla, že ak páchatel' bude súdom potrestaný, žiada, aby bol zaviazaný k náhrade škody v sume 1.036.814,83 eur. Ani uplatnením nároku na náhradu škody správcom konkurznej podstaty úpadcu v trestnom konaní, teda objektívna premlčacia lehota neprestala plynúť. Keďže pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej lehoty platí zásada, že lehota so subjektívne určeným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskôr s ňou, so zreteľom na skutočnosť, že objektívna trojročná premlčacia lehota uplynula ešte pred podaním žaloby dňa 9. apríla 2013, odvolací súd sa uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty nezaoberal, nakoľko to pre prejednávanú právnu vec považoval za právne bezvýznamné. Na podporu správnosti svojho názoru, že udalosťou podľa § 106 ods. 2 OZ, ktorá zakladá nárok na náhradu škody (prejavila sa aj v majetkovej sfére úpadcu, keď o sumu zmenkového obchodu poklesli prostriedky na účte úpadcu) je moment odkúpenia zmenky, poukazuje odvolací súd napr. na rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo/12/2020 z 28. júla 2021, sp. zn. 4Obo/13/2019 z 27. apríla 2021, v ktorom odvolací súd vychádzal aj z rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5T/7/2013 z 6. decembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/35/2018 z 18. októbra 2018, v ktorom súdy dospeli k tomu istému záveru. Odvolací súd pritom upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že aj súd v trestnom konaní voči inému správcovi konkurznej podstaty vyslovil záver, že škodná udalosť (neoprávnene investované prostriedky úpadcu, ktoré mali slúžiť na pomerné upokojenie veriteľov, odkúpením ďalšej zmenky vystaviteľa CI HOLDING) zahrňuje aj vznik samotnej škody. Vzhľadom na uvedené a žalovaným vznesenú námietku premlčania dňa 5. augusta 2013 dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie neposúdil otázku plynutia premlčacej doby správne, keď považoval právo žalobcom za uplatnené včas. Súd prvej inštancie pritom neurčil počiatok plynutia premlčacej lehoty ani jednoznačne (ods. 58, 59, 62 odôvodnenia rozsudku), keď konštatoval, že za stanovenie okamihu škodnej udalosti možno považovať dátum 19. máj 2011, kedy samotný žalovaný konkurznému súdu oznamoval neexistenciu finančných prostriedkov vo výške 1.036.814,83 eur a súčasne konštatoval, že ako možný okamih vzniku škodnej udalosti by mohol súd považovať aj dátum 19. február 2013, keď ani pri podpísaní odovzdávacieho protokolu medzi žalobcom a žalovaným nedošlo zo strany žalovaného k odovzdaniu finančných prostriedkov, ktoré sú predmetom žaloby.

51. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol a v konaní úspešnému žalovanému a na jeho strane vystupujúcim intervenientom priznal podľa § 396 ods. 2, 255 ods. 1, 262 ods. 1 a 2 CSP náhradu trov konania.

52. Podľa § 396 ods. 1, 255 ods. 1 a 262 ods. a 2 CSP priznal odvolací súd v konaní úspešnému žalovanému a intervenientom aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Rozhodnutie bolo prijaté členmi odvolacieho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je dovolanie prípustné (§ 420 CSP), ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Oprávneným subjektom na podanie dovolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 v spojení s § 424 CSP).

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia veci (§ 432 CSP).

Podľa ust. § 429 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.